

paa Kultusministeriets Budget, saaledes den dramatiske Elevskole, som vist uden Skade kunde gaa ind. Det vil erindres, at dette Ting ikke har overvættets begejstret, da den første Gang kom frem. — Paa Indenrigsministeriets Budget findes ikke et eneste Provisorium, der har man altsaa været paa fuldstændig neutralt Omraade. Se vil sige: Det er godt, at Folketinget og Rigsdagen ogsaa har sin Indflydelse paa alle disse Budgetter, og det kan ikke nægtes, at det er Overdrivelse, naar det hedder, at Rigsdagen ikke har Spor af Indflydelse paa Finansloven, det er ikke Tilfældet, om det end konstitutionelt kan være sandt. Vi vide, efter hvad vi høre af det ærede kongevalgte Medlem, der jo maa vide Bæstet med den Ting, at heller ikke i Nar saa vi nogen Finanslov. Altsaa konstitutionelt rigtig er den Paastand, men ellers urigtig. Det tør ikke nægtes, at med Undtagelse af Forsvarsvæsenet har Rigsdagen sin Indflydelse paa alt, hvad der ligger uden for disse enkelte Provisioner, som jeg har nævnt. Ved Forsvarsvæsenet synes man jo at rutte med Millionerne; men uden for Forsvarsvæsenet diskuterer man f. Eks., om man skal give 4.000 Kr. mere til Huslid; men Millionerne til Forsvarsvæsenet tæler man ikke om. Det er et Vidnesbyrd om, at Stillingen til Forsvarsvæsenet ikke er normal. Vi have hørt, at Forsvarsministrene mene sig brøstholdne ved, hvad der er vedtaget i Folketinget. Jeg skal da opløse om, at der er bevilget til Forsvarsministrene 19.889,841 Kr., der i Sammenligning med, hvad der tidligere er bevilget, dog er en overordentlig stor Bevilling. Jeg har i øvrigt altid vedkendt mig, at, hvad der kan kræves vedtaget af Rigsdagen enten til Vaaben, Ammunition, Munderinger eller Vedligeholdelse af Bygninger, vi have, alt, hvad der kræves i Genhold til de bestaaende Love, det mener jeg, man skal give. Er man utilfreds med de Love, kan man jo forandre dem, og det kunde der maasse være Grund til; men saa længe de ere, skulle de respekteres. Forsvarsministrene, navnlig den ærede Krigsminister, have jo ganske vist forlangt flere Millioner, de have jo forlangt ca. 26 Millioner i alt. For ikke at misforstaaes, skal jeg bemærke, at dertil er selvfølgelig beregnet Pensionering til Invalidider og afgaaede Officerer, Indkvarteringsgodtgørelse, Sæstionsvæsen og alt, hvad der hører med til Forsvarsvæsenet. Men disse 26 Millioner er det halve af Budgettet, det maa de højtærede Forsvarsministre selv erkende er for meget, det kan ikke vedblive; thi hvis det vedbliver, er det umuligt, at andre Krav kunne tilfreds- stilles.

Efter hvad jeg saaledes har nævnt, er jeg i de store Hovedtræk enig i Budgettet, som det er kommet til os; men der er dog Ting, jeg ikke synes om. Saaledes synes jeg ikke om, at Bevillingerne til Alderstilletag til Bude under Post- og Telegrafvæsenet ere blevne nægtede; jeg synes, at, naar man er saa rundelig paa andre Punkter, skulde man ikke nægte de Smaasummer til Folk, som ere forholdsvis lavt lønnede. Det var kendseligt, at Folketinget heller ikke har videre glad ved det Forslag. Uagtet hele Udvalget med en enkelt Undtagelse, nemlig Rigsdagsmanden for 7de Kreds (C. Hage), var enig i at nægte det, var det kun med et knebent Flertal, at Sagen egentlig blev vedtagen. Men naar nu Stillingen er, som jeg har sagt, og den ærede sidste Taler indrømmede, at den er, nemlig kendselig god, at man har været kendselig slint til at bevilge alt, hvad der i Grunden er fornødent, og maasse ogsaa paa Steder har været temmelig rundhaandet, saa spørger jeg, hvor længe skulle vi saa blive ved at være i Provisoriet. Der er jo ikke længer Tale om at benytte Finansloven til at styrte Ministeriet med eller til at gennemføre særlige Love; bruges den dertil, er det i ethvert Fald fra modsat Side, at det sker. Nu gaa vi, saa vidt man kan skønne, henimod det ellefte Provisorium. Jeg betragter det som værende for meget — ja, jeg vil ikke sige af det gode, thi jeg betragter dette Forhold som et stort Onde, men jeg har udtalt mig saa ofte derom, at jeg nu kun skal henvisse til mine tidligere Udtalelser, jeg betragter det i allerhøjeste Grad som sørgeligt, at vi ikke have konstitutionelle Tilstande netop paa de aller vigtigste Punkter, nemlig dem, som angaa Bevillingsmyndigheden. Jeg betragter det som saa meget mere abnormt, som det ikke kan nægtes, at det i de sidste Aaringer, i denne Valgperiode — det tror jeg skal erkendes, og jeg erkender det med Taknemmelighed — er Istedes Rigsdagen, ogsaa i den Henseende bestaaet af den høje Regering — man maa helst tage Kendsgerningerne, som de foreligger — at gennemføre gode Reforme, Reforme, der ville sætte denne Valgperiode, det vil sige Valgperioden for Folketinget, de 3 sidste Aar, et smukt Eftermæle. Jeg tror, at vi ere naaede vidt i den Henseende med Hensyn til at hjælpe humane Formaal frem, saasom ved Fattigloven, Alderdomsunderstøttelsesloven og nu ogsaa ved Sygekaseloven, som man maa haabe bliver vedtagen. Der er dernæst gjort et godt Skridt fremad saa vel med Hensyn til Jagoplysningen som den folkelige Oplysning i det hele taget. Derfor synes jeg, at det maatte være ikke